

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 498/2018
25.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Александра Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К бр. 42/17 од 26.12.2017. године и Вишег суда у Лесковцу 11Кж. бр. 83/18 од 21.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Александра Павловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К бр. 42/17 од 26.12.2017. године и Вишег суда у Лесковцу 11Кж. бр. 83/18 од 21.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану К бр. 42/17 од 26.12.2017. године окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 30.000,00 дин. коју је у обавези да плати у року од 3 (три) месеца од правноснажности пресуде под претњом замене казном затвора тако што ће се сваких започетих неплаћених 1.000,00 дин новчане казне заменити као један дан затвора. Истовремено је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 дин. а приватном тужиоцу ББ на име трошкова поступка износ од 130.460,00 дин. и све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 11Кж. бр. 83/18 од 21.02.2018. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца адвоката Александра Павловића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К бр. 42/17 од 26.12.2017. године и Вишег суда у Лесковцу 11Кж. бр. 83/18 од 21.02.2018. године, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адв. Александар Павловић, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи обе нижестепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе и досуди му трошкове кривичног поступка.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Александар Павловић је неоснован.

Повреду одредабе кривичног поступка из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости види у томе што је суд окривљеног огласио кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ иако се, по ставу одбране, у његовим радњама евентуално стичу обележја некадашњег кривичног дела клевета, имајући у виду да је окривљени “неистине које могу шкодити части и угледу неког лица”, изнео неком другом лицу а не оштећеном непосредно, односно, увреда је учињена посредно, преко трећег лица, а кривично дело клевета је у међувремену декриминализовано.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости по оцени Врховног касационог суда не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 170. став 1. КЗ одређено је да ко увреди другог казниће се новчаном казном од четрдесет хиљада до двеста хиљада динара а тежи облик овог кривичног дела постоји уколико је увреда учињена “путем штампе, радија, телевизије или сличних средстава или на јавном скупу”. Из наведених законских одредби, по ставу Врховног касационог суда, произилази да увреда, као изјава којом се вређа или омаловажава част, углед или достојанство другог лица, може бити учињена како непосредним саопштавањем оштећеном тако и посредно преко трећег лица па и “путем штампе, радија, телевизије или сличних средстава”, при чему није битно да ли је тај увредљив исказ истинит или не (за разлику од некадашњег кривичног дела клевета из члана 171. КЗ).

У конкретном случају, окривљени је оглашен кривим да је увредљиву изјаву која се односи на приватног тужиоца упутио преко сведока ВВ коме је рекао “да ББ иде са своју мајку Косову и да се ...” а што је овај сведок потом и пренео приватном тужиоцу АА. Из наведеног произилази да је окривљени упутио приватном тужиоцу увреду а не какву истиниту или неистиниту чињеничну тврдњу (која може шкодити

части или угледу), да је у истој лице на кога се та изјава односи јасно одређено и да је то урађено преко трећег лица те су се на описан начин у радњама окривљеног стекли сви битни елементи кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Стога Врховни касациони суд оцењује неоснованим наводе захтева браниоца окривљеног АА да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 170. став 1. КЗ те је захтев заштити законитости браниоца окривљеног применом члана 491. став 1. ЗКП, одбио као неоснован.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић